

ΡΑΧΑΤ ΑΛΙΕΦ

Ο Ραχάτ Αλίεφ διώχθηκε σε ολόκληρη την Ευρώπη από το 2007 μέχρι και το θάνατό του από το καζάκικο καθεστώς. Προφυλακίστηκε στις 5 Ιουνίου 2014 στην Αυστρία ύστερα από ένταλμα σύλληψης της Εισαγγελίας της Βιέννης για την κατηγορία της δολοφονίας δύο τραπεζικών συνεργατών του στο Καζακστάν το έτος 2007. Στις 24 Φεβρουαρίου 2015 βρέθηκε κρεμασμένος στο κελί του στις φυλακές της Josefstadt. Οι αρχές θεώρησαν ότι επρόκειτο για αυτοκτονία. Ένα νέο πόρισμα τώρα επιβεβαιώνει ωστόσο ότι ο θάνατος προήλθε από «ξένο χέρι». Η ειρωνία; Μετά το θάνατό του αθωώθηκε για την κατηγορία της διπλής δολοφονίας. Την προηγούμενη εβδομάδα θα είχε γίνει 54 ετών.

Η διαδρομή του

Ο Ραχάτ Αλίεφ σπούδασε ιατρική και οικονομικές επιστήμες. Το 1983 παντρεύτηκε την κόρη του τότε κομμουνιστή προέδρου του υπουργικού συμβουλίου και μετέπειτα Προέδρου της χώρας, Νουρσουλάν Ναζαρμπάγιεφ, Δαριγά Ναζαρμπάγιεβα. Ο γάμος διαλύθηκε το 2007 ύστερα από παρέμβαση του ίδιου του Ναζαρμπάγιεφ. Οι αρχές επιχείρησαν να νομιμοποιήσουν το διαζύγιο, πλαστογραφώντας την υπογραφή του Ραχάτ Αλίεφ, δίχως επιτυχία ωστόσο, όπως αποδείχτηκε αργότερα.

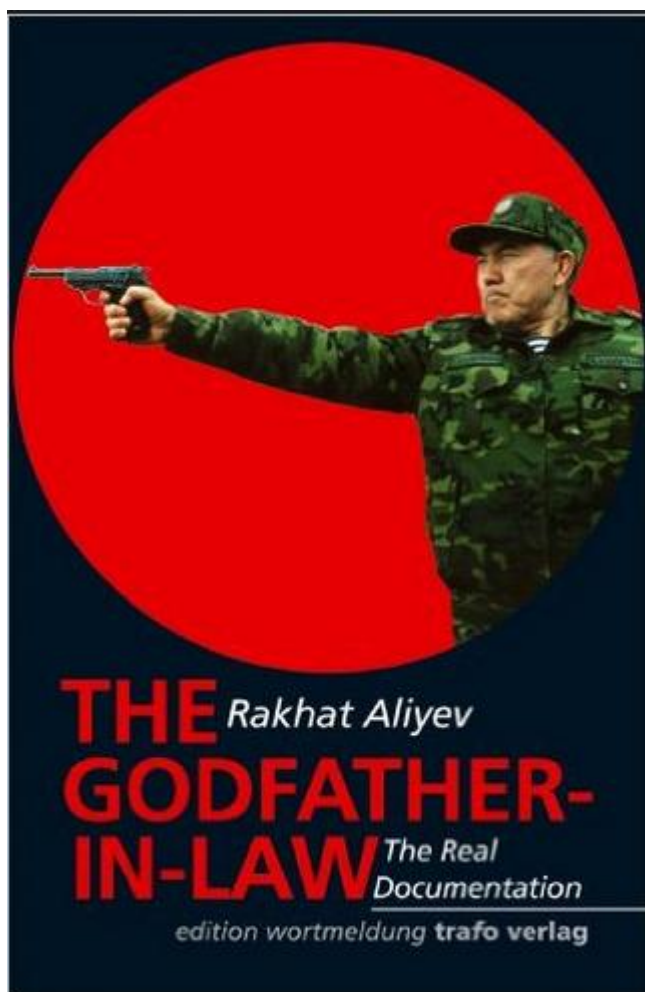
Im Hinblick auf die vorgelegten Urkunden hinsichtlich der Scheidung des R.M. ALIEV von seiner Ehefrau, ist davon auszugehen, dass diese ohne seine Beteiligung erfolgte und um den Schein der Rechtsgültigkeit der Scheidung herzustellen seine Unterschrift auf einem kasachischen Dokument gefälscht wurde. Da bereits zum Zweck der Durchführung eines Scheidungsverfahrens zu Mitteln wie Urkundenfälschung gegriffen wird, besteht hinsichtlich eines in Kasachstan eingeleiteten Strafverfahrens umso mehr die Befürchtung, dass die Strafverfolgung auch mit illegalen Methoden betrieben werden wird.

Απόσπασμα της Απόφασης της 7^{ης} Αυγούστου 2007 του ποινικού δικαστηρίου της Βιέννης: Η παράνομη διαδικασία των κρατικών αρχών ήταν ένας από τους πολλούς λόγους παραβίασης ανθρωπίνων δικαιωμάτων, για τους οποίους απορρίφθηκε η έκδοση του Αλίεφ από την Αυστρία στο Καζακστάν.

Ο Ραχάτ Αλίεφ, ο οποίος αρχικά ως ιατρός και επιχειρηματίας δεν ανέπτυξε πολιτικές φιλοδοξίες, διαπίστωσε σύντομα κατά τη διάρκεια της παραμονής του στο εξωτερικό (μεταξύ άλλων και στην Αυστρία) ότι η νεοσυσταθείσα, μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, Δημοκρατία του Καζακστάν θα μπορούσε να εξελιχθεί σε ένα σύγχρονο κράτος δυτικού προσανατολισμού, μόνο εάν υιοθετούνταν ριζικές μεταρρυθμίσεις. Ως μέλος της προεδρικής οικογένειας υπήρξε για μεγάλο διάστημα ένα από τα πλέον έμπιστα πρόσωπα του Προέδρου Ναζαρμπάγιεφ. Λόγω της εμπιστοσύνης που του είχε, τον όρισε επικεφαλής του καζάκικου σώματος δίωξης οικονομικού εγκλήματος, εν συνεχεία υπαρχηγό των μυστικών υπηρεσιών και εν τέλει αναπληρωτή υπουργό εξωτερικών.

Από τα τέλη του 1990, αρχικά συγκρατημένα και στη συνέχεια όλο και πιο έντονα, ο Αλίεφ ασκούσε διαρκώς κριτική σε διάφορες αποφάσεις του προέδρου. Η σχέση τους παρέμεινε τεταμένη και ο Ναζαρμπάγιεφ αποφάσισε να απαλλαγεί από τον πολιτικό του αντίπαλο, ορίζοντάς τον το 2002 Πρέσβη στη Βιέννη, παρά το γεγονός ότι ο ίδιος ούτε κατάρτιση διπλωμάτη διέθετε, αλλά ούτε και επαρκή γνώση ξένων γλωσσών. Ο Ραχάτ Αλίεφ έβλεπε ότι ήταν ακόμη νωρίς για μία ανοιχτή πολιτική αντιπαράθεση με το Ναζαρμπάγιεφ και για το λόγο αυτό προσπάθησε μέσω της πολιτικής πίεσης που οικοδομούσε από το εξωτερικό να συμβάλλει στον εκδημοκρατισμό της χώρας. Ανέπτυξε την ιδέα ότι το Καζακστάν θα μπορούσε ως πρώτη μετασοβιετική δημοκρατία να υποβάλλει υποψηφιότητα για την προεδρία του Οργανισμού για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη (ΟΑΣΕ), με σκοπό να αυξήσει με τον τρόπο αυτό την πίεση για μεταρρυθμίσεις στο εσωτερικό.

Στη συνέχεια, το 2005 ανακλήθηκε από Πρέσβης στη Βιέννη και ορίστηκε αναπληρωτής υπουργός εξωτερικών. Παρέμεινε ωστόσο εκπρόσωπος της χώρας του στον οργανισμό και με τον τρόπο αυτό εξακολούθησε να προωθεί την υποψηφιότητα του Καζακστάν για την προεδρία του. Η διαμάχη με τον Ναζαρμπάγιεφ δεν έπαψε να υποβόσκει και κορυφώθηκε τον Απρίλιο του 2006, όταν ο Ναζαρμπάγιεφ τον κάλεσε και του ζήτησε, ασκώντας του μεγάλη πίεση, να μεταβιβάσει στον ίδιο επιχειρήσεις μέσω μαζικής ενημέρωσης, οι οποίες είχαν καταληφθεί ήδη από το 2001 από κυβερνητικά στρατεύματα και από την ΚΝΒ και είχαν πάψει έτσι να λειτουργούν προσωρινά. Ο Αλίεφ κατέγραψε τη συνομιλία αυτή μυστικά, προκειμένου να είναι σε θέση να τεκμηριώσει την επιρροή του Προέδρου. Τμήματα αυτής της συνομιλίας δημοσιεύθηκαν στο βιβλίο, το οποίο εξέδωσε το 2009, η κυκλοφορία του οποίου απαγορεύθηκε, όπως αναμενόταν, στο Καζακστάν.

Στο βιβλίο, το οποίο δημοσίευσε ο Ραχάτ Αλίεφ, επιτίθεται ανοιχτά στον πρόεδρο του Καζακστάν και αποκαλύπτει πικάντικες λεπτομέρειες. Η κυκλοφορία αυτού του βιβλίου αποτέλεσε και την οριστική ρήξη ανάμεσα στον Αλίεφ και τον πρώην πεθερό του.

Μετά και τα γεγονότα του 2006, ο Αλίεφ δεν ήταν εγκρατής στην κριτική του για τον τρόπο διακυβέρνησης του Ναζαρμπάγιεφ. Το Δεκέμβριο του 2006, στον ανασχηματισμό που έγινε, ο Ναζαρμπάγιεφ αποφάσισε να τον απομακρύνει από αναπληρωτή υπουργό εξωτερικών και να τον στείλει και πάλι Πρέσβη στη Βιέννη.

Στη συνέχεια, στις αρχές του 2007 ανακοίνωσε την πρόθεσή του να προχωρήσει σε συνταγματική αναθεώρηση, προκειμένου να είναι σε θέση να επανεκλεγεί το 2012 στη θέση του Προέδρου, μετατρέποντας τον εαυτό του έτσι σε ισόβιο ηγέτη του καζάκικου έθνους. Ο Ραχάτ Αλίεφ άσκησε ιδιαίτερα σκληρή κριτική σε αυτή την απόφαση, ανακοινώνοντας και ο ίδιος την πρόθεσή του να είναι υποψήφιος στις προεδρικές εκλογές του 2012. Αυτό επέφερε αναγκαστικά την ολοκληρωτική ρήξη με το Ναζαρμπάγιεφ, ο οποίος εξελάμβανε τις δημόσιες αρνητικές τοποθετήσεις του Αλίεφ ως προσβολές προς το πρόσωπό του. Για το λόγο αυτό

έστειλε τη Δαριγά Ναζαρμπάγιεβα, το σύμβουλό του, Μπουλάτ Ουτεμουράτοφ και τον τότε Γενικό Γραμματέα, Κανάτ Σαουνταμπάγιεφ στη Βιέννη, προκειμένου να πείσουν τον Αλίεφ να επιστρέψει στο Καζακστάν και να μην τεθεί απέναντι από τον πρόεδρο στις επικείμενες εκλογές. Όταν ο Αλίεφ αρνήθηκε να ταξιδέψει στο Καζακστάν, ο ίδιος επιχείρησε περί τα τέλη Μαΐου του 2007 να τον εξωθήσει στην επιστροφή με άλλο τρόπο.

Ο Ναζαρμπάγιεφ γνωστοποίησε στην Αυστριακή κυβέρνηση ότι ο Αλίεφ εξέπεσε του αξιώματος του Πρέσβη στην Αυστρία και για το λόγο αυτό δεν απολάμβανε πλέον διπλωματικής ασυλίας. Την ίδια στιγμή, οι καζάκικες αρχές άσκησαν ποινική δίωξη σε βάρος του, στη βάση μίας παντελώς αόριστης κατηγορίας, με προφανή σκοπό να καταστεί δυνατή μέσω ενός διεθνούς εντάλματος της Interpol η σύλληψή του και με τον τρόπο αυτό να εκδοθεί το ταχύτερο δυνατό στο Καζακστάν. Η καζάκικη πλευρά προέβαλε διαρκώς νέους ισχυρισμούς και νέα περιστατικά, κατηγορώντας τον Αλίεφ για όλο και βαρύτερα εγκλήματα, όπως δολοφονίες, απαγωγές, βασανιστήρια, εκβιασμούς, κατάχρηση αξιωμάτων, απιστία και ξέπλυμα. Η δημοκρατία του Καζακστάν απαιτούσε όλο και εντονότερα την έκδοση του Αλίεφ. Παρ' όλα αυτά, τα αυστριακά δικαστήρια αρνούσαν την έκδοσή του εξαιτίας του ελλιπούς κράτους δικαίου στο Καζακστάν και των άθλιων συνθηκών που επικρατούσαν σχετικά με τα ανθρώπινα δικαιώματα στη χώρα.

Gerichtsbarkheit aus. Es gebe daher in Kasachstan keine unabhängige Gerichtsbarkeit. Vielmehr werde die Unabhängigkeit der Gerichte von der Exekutive beschränkt. Es komme auch zu politisch motivierten Verfolgungen. In kasachischen Gefängnissen seien außerdem Häftlinge gefoltert und geschlagen worden, um sie zu Geständnissen zu veranlassen. In einem Zeitraum von einem Jahr seien 268 Häftlinge zu Tode gekommen, davon 26 durch Selbstmord.

Απόσπασμα από την Απόφαση της 7^{ης} Αυγούστου 2007 του Ποινικού Δικαστηρίου της Βιέννης

Παράλληλα με τη συνήθη διπλωματική διαδικασία στο πλαίσιο των αιτημάτων έκδοσης, ο Ναζαρμπάγιεφ αύξανε την πίεση σε πολιτικό επίπεδο, προκειμένου να επιτύχει την έκδοσή του Αλίεφ όσο το δυνατόν ταχύτερα. Οι μυστικές υπηρεσίες της χώρας εργάζονταν πυρετωδώς, ο αριθμός των συνεργατών στην Πρεσβεία της Βιέννης μέσα σε λίγες εβδομάδες πολλαπλασιάστηκε, ενώ στο αεροδρόμιο του Schwechat στην Αυστρία υπήρχαν διαρκώς τσάρτερ έτοιμα να μεταφέρουν τον Αλίεφ άμεσα, όταν αυτό θα ήταν δυνατό, στο

Καζακστάν. Το αξιοσημείωτο είναι ότι υπήρξαν και πολλαπλές απόπειρες να απαγάγουν τόσο τον ίδιο όσο και τους τότε συνεργάτες του.

Από τη στιγμή που η έκδοση στο Καζακστάν απορριπτόταν από τα αυστριακά δικαστήρια και δεν ήταν εφικτή, η Εισαγγελία της Βιέννης ξεκίνησε το 2011 έρευνα σε βάρος του Αλίεφ για το φερόμενο αδίκημα της ανθρωποκτονίας. Ο ίδιος φερόταν να είχε προβεί το 2007 στην απαγωγή και εν τέλει δολοφονία δύο συνεργατών του στην τράπεζα NURBANK, η οποία ήταν κοινής ιδιοκτησίας της τότε συζύγου του, Δαριγιάς Ναζαρμπάγιεβα και του ιδίου. Το 2014 εξεδόθη από την Εισαγγελία της Βιέννης ένταλμα σύλληψης και ο Ραχάτ Αλίεφ τέθηκε αυτοβούλως στη διάθεση των αρχών.

Αργότερα, και ενόσω εκκρεμούσε η δικαστική διαδικασία, οι δύο συγκατηγορούμενοί του (πρώην συνεργάτες του) αρχικά αποφυλακίστηκαν και στη συνέχεια απηλλάγησαν των κατηγοριών που τους είχαν απαγγελθεί μέσω μίας απόφασης, η οποία συγκέντρωσε πάνω της όλα τα φώτα της δημοσιότητας.

Wissen nicht direkt bekanntgeben könne, (siehe hierzu auch S 47 des zitierten Skype-Protokolles, wo ebenfalls der Name BITIMOV fällt).

Dies indiziert in nicht unerheblichem Ausmaß die Behauptung der Angeklagten, bzw. des verstorbenen ALIYEV, dass die beiden Bankmanager in Wahrheit vom kasachischen Geheimdienst getötet wurden und dass der ganze Entführungs- bzw. Mordfall nachträglich konstruiert wurde, um ALIYEV und ihm nahe stehende Personen auszuschalten.

Hierzu wird auf das Mail des damals noch in Freiheit befindlichen Lev NAKHMANOVICH an österreichische Strafverfolgungsbehörden verwiesen (ON 1237), wo er im Mai 2013 ausführte, es sei ihm zuverlässig bekannt, dass die beiden getöteten Manager in der Nacht von 13. auf den 14.2.2007 auf direkte Weisung des damaligen Vorsitzenden des KNB ermordet worden seien.

Απόσπασμα από την Απόφαση αποφυλάκισης του Ποινικού Δικαστηρίου της Βιέννης της 29^{ης} Απριλίου 2016

Το δικαστήριο θεώρησε τους ισχυρισμούς των υποτιθέμενων θυμάτων της καζάκινης πλευράς και των καζάκιων αρχών πλήρως αναξιόπιστους. Επίσης, ήγειρε σοβαρές αμφιβολίες για την αξιοπιστία του αποδεικτικού υλικού, το οποίο προσκομίστηκε αποκλειστικά από το εν λόγω κράτος. Έκρινε ότι πρέπει να αντιμετωπίσει με μεγάλη

επιφύλαξη «όλα τα προερχόμενα από το Καζακστάν έγγραφα και όλους τους συνδεδεμένους με τη χώρα μάρτυρες, σε τέτοιο βαθμό μάλιστα, ώστε να μην μπορεί να γίνεται λόγος πλέον για επείγουσες περιστάσεις», με αποτέλεσμα να οδηγηθεί ήδη κατά τη διάρκεια της εκκρεμούσας διαδικασίας στην αποφυλάκιση των κατηγορουμένων. Τον Ιούλιο του 2015 δημοσιεύθηκε τελικά η Απόφασή του, δίχως ωστόσο να μπορεί να την ακούσει και ο ίδιος ο Ραχάτ Αλίεφ. Και οι οκτώ (8) Ένορκοι τάχθηκαν ομόφωνα με ψήφους 8 έναντι 0 υπέρ της απαλλαγής των κατηγορουμένων για την κατηγορία της δολοφονίας. Το Ανώτατο Δικαστήριο επικύρωσε την απόφαση, η οποία έχει καταστεί πλέον αμετάκλητη. Η αθωωτική απόφαση δεν ισχύει μόνο για τους δύο συνεργάτες του Αλίεφ, αλλά εκτείνεται μετά θάνατο και στον ίδιο με βάση το Αυστριακό δίκαιο.

Ήδη πριν από την έναρξη της δικαστικής διαδικασίας στις 4 Φεβρουαρίου 2015 ο Ραχάτ Αλίεφ βρέθηκε κρεμασμένος στο κελί του. Οι αρχές θεώρησαν ότι επρόκειτο για αυτοκτονία. Η χήρα του Αλίεφ ωστόσο, αλλά και όλοι όσοι τον γνώριζαν, δεν πίστεψαν την εκδοχή αυτή ποτέ. Οι έρευνες για τις συνθήκες θανάτου του δεν έχουν τερματιστεί, ιδιαίτερα μάλιστα από τη στιγμή που υπάρχει πλέον και το πόρισμα του διάσημου γερμανού Καθηγητή της ιατρικής, Δρ. Bernd Brinkmann, ο οποίος έχει καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η εκδοχή της αυτοκτονίας μέσω απαγχονισμού θα πρέπει να αποκλειστεί και ότι επομένως ο Ραχάτ Αλίεφ έχει δολοφονηθεί.

Ένα παραμένει μέχρι και σήμερα γεγονός. Ο Ραχάτ Αλίεφ δεν καταδικάστηκε μέχρι και το θάνατό του, παρά τις κατηγορίες, τις οποίες κατασκεύαζε κατά καιρούς η καζάκικη πλευρά, ούτε μία φορά από δικαστήριο κράτους δικαίου. Ακόμη και η έρευνα, η οποία ξεκίνησε το 2007 σε βάρος του για ξέπλυμα βρώμικου χρήματος, ανεστάλη. Έως και το θάνατό του καταδικάστηκε μόνο από δικαστήριο του Καζακστάν (και αυτό κατά τη διάρκεια της απουσίας του) σε 20 χρόνια κάθειρξη για το φερόμενο εκβιασμό και την απαγωγή δύο τραπεζικών συνεργατών του. Για τις κατηγορίες δηλαδή, για τις οποίες απηλλάγη αργότερα αμετάκλητα από τα Αυστριακά δικαστήρια. Επίσης, καταδικάστηκε με απόφαση ενός στρατιωτικού δικαστηρίου στο Καζακστάν σε άλλα 20 χρόνια κάθειρξης. Η απόφαση αυτή ωστόσο αμφισβητήθηκε και ανατράπηκε αργότερα από τις ίδιες τις καζάκικες αρχές, ενδεχομένως για να μην ενισχύσουν ακόμη περισσότερο τις αμφιβολίες που υπήρχαν για το επίπεδο του κράτους δικαίου στο Καζακστάν.

Το θλιβερό και αξιοσημείωτο στην υπόθεση αυτή συνολικά είναι ότι το Καζακστάν κατόρθωσε να θέσει σε λειτουργία και να διατηρήσει ένα μηχανισμό δίωξης του Ραχάτ Αλίεφ με ένα απίστευτα δαπανηρό τρόπο. Παράλληλα με τους πολυάριθμους νομικούς συμβούλους προσλήφθηκαν ιδιωτικοί ντετέκτιβ, ασκήθηκαν πιέσεις σε ΜΜΕ και

ενεργοποιήθηκαν ακόμη και με οικονομικά ανταλλάγματα ισχυρά πολιτικά πρόσωπα. Ως αποτέλεσμα της πίεσης που ασκήθηκε δημόσια, διενεργήθηκαν σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες έρευνες σε βάρος του. Με τον τρόπο αυτό το καζάκικο καθεστώς κατόρθωσε να τοποθετήσει στο κάδρο ενός εγκληματία ένα για το ίδιο ιδιαίτερα δυσάρεστο και ενοχλητικό πολιτικό πρόσωπο και εν τέλει να απαλλαγεί από αυτό. Με την ίδια μέθοδο στοχοποιούνται και άλλοι εχθροί του καζάκικου καθεστώτος. Οι υποθέσεις Charapunov στην Ελβετία και Ablyazov στη Γαλλία εμφανίζουν αρκετές ομοιότητες. Στην τελευταία περίπτωση μάλιστα, «συνελήφθη» με την ..πρόφαση της απέλασης στην Ιταλία η σύζυγός του Ablyazov και εν συνεχεία απήχθη με προορισμό το Καζακστάν, προκειμένου να εξαναγκαστεί με τον τρόπο αυτό ο Ablyazov να επιστρέψει «οικειοθελώς» στη χώρα και να οδηγηθεί ενώπιον των εκεί αρχών. Μόλις την προηγούμενη εβδομάδα, το γνωστό δικαστήριο στη Γαλλία, το Conseil d'Etat, απέρριψε την έκδοση του Ablyazov στη Ρωσία, για το λόγο ότι το Καζακστάν είχε ασκήσει πολύ μεγάλη πίεση, προκειμένου να κινήσει αυτή ποινική δίωξη σε βάρος του και στη συνέχεια να ζητήσει την έκδοσή του, διότι διαφορετικά αντίστοιχο αίτημα από το ίδιο το καζάκικο κράτος θα απορριπτόταν για τους γνωστούς λόγους (πολιτικά κίνητρα κλπ). Όσον αφορά στον ίδιο τον Πρόεδρο του Καζακστάν, Nursultan Nazarbayev, αυτός κυριαρχεί στη χώρα, ελέγχει τους κρατικούς υπαλλήλους και προπαντός την κρατική μυστική υπηρεσία ΚΝΒ. Κυνήγησε με σφοδρότητα το μισητό πρώην γαμπρό του. Ακόμη και μετά το θάνατό του ωστόσο δε φαίνεται να επιστρέφει η ηρεμία.